

เอกสารประกอบการเรียน

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

โรงเรียนบางปะอิน “ราชานุเคราะห์ ๑”

ครูณัฐวุฒิ สายันต์

ชื่อ-นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย

จำแนกและใช้คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ

การยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยทำให้ภาษามีความเจริญงอกงามและมีคำใช้มากขึ้น ลักษณะเช่นนี้ไม่เป็นการเสียหายประการใด ทั้งนี้เพราะมีการติดต่อระหว่างประเทศทั้งทางการทูต การค้าและวิทยาการต่าง ๆ มีการรับความรู้ซึ่งกันและกัน รวมทั้งการถ่ายทอดวัฒนธรรมและศาสนา จึงมีคำ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทยหลายภาษา ได้แก่ ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาจีน คำชวา คำ มลายู คำภาษาอังกฤษ คำฝรั่งเศส คำโปรตุเกส คำภาษาอาหรับ เป็นต้น

การยืมคำจากภาษาบาลีและสันสกฤต

คำยืมจากภาษาบาลีและสันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย สามารถแบ่งเป็นประเภทได้ดังต่อไปนี้

๑.ใช้เป็นราชาศัพท์ ราชาศัพท์ที่สร้างจากคำบาลีสันสกฤตมีมาก เช่น พระบรมราชาวาท พระราชเสาวนีย์ ในทางปฏิบัติ คำว่าราชาศัพท์หมายรวมถึงคำที่คฤหัสถ์ใช้กับพระสงฆ์และพระสงฆ์ใช้ในหมู่พระสงฆ์กันเองด้วย เช่น อาพาธ มรณภาพ นมัสการ อีกทั้งยังหมายรวมถึงคำภาษาแบบแผนและคำสุภาพทั่ว ๆ ไป ซึ่งใช้กับข้าราชการและสุภาพชนอีกด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน. , ๒๕๔๖ , หน้า ๙๕๒) แต่จะแยกกล่าวในข้อต่อ ๆ ไป

๒.ใช้เป็นศัพท์เฉพาะทางศาสนา ศัพท์เฉพาะเหล่านี้นิยมสร้างหรือยืมจากบาลีสันสกฤตเช่นกัน เช่น นิเวศน์ มุสาวาท ไผ่ภูฏัพพะ อธิธิบาท เวทนา

๓.ใช้ในทางวรรณคดี ซึ่งใช้เฉพาะในร้อยกรอง โดยปรกติการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำมักเป็นไปเพื่อความเหมาะสมกับบทประพันธ์ ที่เรียกว่า การกลายเสียงโดยเจตนาด้วย เช่น เวหน สุริยง เกศา มยุเรศ มาลี ราชตรี

๔.ใช้ในภาษามาตรฐานหรือใช้เป็นคำสุภาพ ใช้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เช่น บิดา มารดา สามี ภริยา ภรรยา บุตร ธิดา ประสงค์ นาม

๕.ใช้เป็นศัพท์บัญญัติ หรือศัพท์เฉพาะทางวิชาการ แต่บางทีก็อาจมีการหาคำใหม่ที่ยังไม่เคยใช้ในภาษาไทยมาใช้ก็ได้ เช่น เจตคติ นันทนาการ บรรยายเวช

๖.ใช้เป็นคำสามัญ คือคำภาษาพูดที่ใช้สนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน เช่น อายุ เศรษฐี โรค ปัญหา ภาษาชาติ ประเทศ สัตว์ หิมะ เวลา อาหาร

๗.ใช้เป็นชื่อเฉพาะ ชื่อวัน เดือน ดวงดาวและกลุ่มดาวบนท้องฟ้า เทพเจ้าทั้งชายและหญิง ตลอดจนชื่อบุคคลในประวัติศาสตร์ ตำนาน และเทพนิยายต่าง ๆ ชื่อสถานที่และอื่น ๆ เช่น ชื่อจังหวัด อำเภอ แม่น้ำ และภูเขา เป็นต้น

การสังเกตคำบาลีและสันสกฤต

ภาษาบาลี

- ❖ ใช้สระ อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ เช่น อริยะ สาระ อีสี อุตฺ เศล โมลี
- ❖ ใช้ ส เช่น สาสนา ลิสสะ สันติ วิสาสะ सालา สิริ ลีสะ
- ❖ ใช้พยัญชนะสะกดและตัวตามตัวเดียวกัน เช่น รัมม กัมม มัคค สัคค สัพพ วัณณ
- ❖ ใช้พยัญชนะเรียงพยางค์ เช่น กริยา สามี ฐาน ถาวร ปทุม เปม ปิยะ ปฐม ปชา
- ❖ ใช้ ห เช่น จุฬา กีฬา บีฬ ครุฬ
- ❖ มีหลักตัวสะกดตัวตามที่แน่นอน

ภาษาสันสกฤต

- ❖ ใช้สระอะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ และเพิ่ม ฤ ฦ ฤ ฦ โอ เอา เช่น ฤษี ฤตุ กฤษณ
- ❖ ใช้ ศ ษ เช่น ศาสนา ศิษย์ ศานติ พิศवास ศาลา ศีรษะ
- ❖ ใช้ตัว รร แทน ร (ร เรมะ) เช่น ธรรม กรรม มรรคสวรค์ สรรพ วรณ
- ❖ ใช้อักษรควบกล้ำ ำ เช่น กริยา สวามี สฐาน สถาวร ปัทมะ เปรม ปรียะ
- ❖ ใช้ ท เช่น จุฬา กรีฬา ปีฬา ครุฑ
- ❖ ไม่มีหลักตัวสะกดตัวตาม

การยืมคำจากภาษาเขมร

คำยืมจากภาษาเขมรที่นำมาใช้ในภาษาไทย มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

ส่วนมากมักใช้เป็นคำราชาศัพท์ เช่น เสวย เชนย ถวาย ขนง โปรต ตรัส เสด็จ ดำเนิน ทรงผนวช ประชวร บรรทม ชำรงค์ ประทับ เพลา กันแสง สรง ฯลฯ

คำเขมรที่ใช้ในคำสามัญทั่วไป เช่น กระบือ กระบาล โตนด โขมด จมูก เสนียด เพนียด ต้ าบล ถนน จังหวัด ทำเนียบ ลำเนา ชุมนุม ชมรม ฯลฯ

คำเขมรที่เป็นคำโดดคล้ายกับภาษาไทย จนเราเองลืมไป คิดว่าเป็นคำไทย แต่มีที่สังเกตได้ว่าเป็นคำ เขมรต้อง แปลความหมายก่อนจึงจะเข้าใจ เช่น แข - ดวงจันทร์ บาย- ข้าว เมิล- มอง ศก- ผม ฯลฯ

ข้อสังเกตคำที่มาจากภาษาเขมร

๑. มักสะกดด้วยพยัญชนะ จ ญ ร ล ส เช่น
๒. เป็นศัพท์พยางค์เดียวที่ต้องแปลความหมาย
๓. เป็นศัพท์ที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ อักษรนำ
๔. มักแผลงคำได้

การยืมคำจากภาษาจีน

ส่วนใหญ่ภาษาจีนที่ไทยนำมาใช้มักจะเป็นชื่ออาหาร รองลงไปก็เป็นชื่อที่ใช้ในการค้า ชื่อคน ภาษาจีนจัดเป็นภาษาคำโดดเช่นเดียวกับภาษาไทย นั่นคือคำส่วนมากมักเป็นพยางค์เดียว การเรียงลำดับในประโยคมักขึ้นต้นด้วยประธาน ตามด้วยกริยาและกรรม มีลักษณนาม มีเสียงวรรณยุกต์ คำคำเดียวมีความหมายและมีการใช้ซ้ำซ้ำเหมือนกัน ต่างกันแต่วิธีขยายคำหรือข้อความ เพราะว่าภาษาไทยให้ขยายอยู่หลังคำที่ถูกขยาย แต่ภาษาจีนให้คำขยายอยู่หน้าคำที่ถูกขยาย การใช้คำภาษาจีนในภาษาไทย จึงใช้ภาษาหลายภาษา แต่ที่เข้ามาปะปนภาษาไทยมากที่สุดคือ ภาษาจีนแต้จิ๋ว ซึ่งเป็นภาษาถิ่นของคนจีนแถบซัวเถา คำที่รับมาใช้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับอาหารการกิน คำที่ใช้ ในวงการค้าและธุรกิจ และคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันบ่อยๆ ภาษาจีนมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาไทยมาก คือ เป็นภาษาคำโดดมีเสียงวรรณยุกต์ยเมื่อนำคำภาษาจีนมาใช้ในภาษาไทยซึ่งมีวรรณยุกต์และสระประสมใช้จึงทำให้สามารถออกเสียงวรรณยุกต์และสระตามภาษาจีนได้ อย่างง่ายดายคำภาษาจีนยังมีคำที่บอกเพศในตัวเช่นเดียวกับภาษาไทยอีกด้วย เช่น เสี่ย (พี่ชาย) ซ้อ (พี่สะใภ้) เจี (พี่สาว) นอกจากนี้การสะกดคำภาษาจีนในภาษาไทยยังใช้ตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดทั้ง ๘ มาตราและมีการใช้ทัณฑฆาต หรือตัวการันต์ด้วย

หลักการสังเกตคำภาษาไทยที่มาจากภาษาจีน

๑. นำมาเป็นชื่ออาหารการกิน เช่น ก๋วยเตี๋ยว เต้าทึง แป๊ะชะ ฉือก้วย จับฉ่าย เป็นต้น
๒. เป็นคำที่เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ที่เรารับมาจากชาวจีน เช่น ตะหลิว ตี๊ก แก้ว อี้ เก่ง ฮวงซุ้ย
๓. เป็นคำที่เกี่ยวกับการค้าและการจัดระบบทางการค้า เช่น เจ็ง บ่วย หุ่น ห้าง โสฬัย เป็นต้น
๔. เป็นคำที่ใช้วรรณยุกต์ตรี จัตวา เป็นส่วนมาก เช่น ก๋วยจั๊บน้ำร้อน ก๊วย เก็ก กัง ตุ่น เป็นต้น

ตัวอย่างคำยืมที่มาจากภาษาจีน

กงสี กงฉิน กงไฉ่ กงเต็ก ก๋วยเตี๋ยว ก๋วยจั๊บน้ำร้อน เกาหลา ก๊วย เก็กเก็ก เกี้ยว เกี้ยว เกี้ยว กุ้ยเฮง เก็ก กัง แก้ว อี้ ชา ก้วย แขง จับกังจับฉ่าย จับยี้กั จันอับ เจ็ง เจี้ยน เจ ฉือก้วย เซ็ง เซียน แซ่ แซยิดเซ็งลี่ ซาลาเปา ซิม ตะหลิว เต้า ตุ่น เต้เต้เอ๊ย เต้าหู้ เต้าฮวยเต้าเจี้ยว โต๊ะ โต้งกั ตังเก บ๊วย บะฉ่อง บะหมี่ บู้ บู้กั ปอเปี๊ยะแป๊ะเจี๊ยะ พะโล้ เย็นตาโฟ หวย ยี่หื้อ ลิ่นจี่ ห้าง หุ่น เอี่ยม โสฬัยเฮงฮวย ฮวงซุ้ย ฮ่องเต้ อั้งโล่

การยืมคำที่มาจากภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน มีวิภัติปัจจัย เช่นเดียวกับภาษาบาลี-สันสกฤต ภาษาอังกฤษได้รับความนิยมใช้เป็นภาษาเพื่อการสื่อสารมากที่สุด มีประเทศต่าง ๆ ยอมรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นภาษาสากลของโลก คนไทยได้ศึกษาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมาเป็นเวลานาน จนภาษาอังกฤษเข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตของคนไทยมากขึ้น ทั้งในด้านการพูดและการเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในปัจจุบันคนไทยศึกษาความรู้และวิทยาการต่าง ๆ จากตำราภาษาอังกฤษ และสนใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น คำยืมจากภาษาอังกฤษจึงหลั่งไหลเข้ามาในภาษาไทยมากขึ้นทุกขณะทั้งในวงการ ศึกษา ธุรกิจ การเมือง การบันเทิง เป็นต้น

หลักการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย

๑. การทับศัพท์ โดยการถ่ายเสียงและถอดตัวอักษร คำยืมจากภาษาอังกฤษโดยวิธีการทับศัพท์มีจำนวนมาก คำบางคำราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติศัพท์เป็นคำไทยแล้ว แต่คนไทยนิยมใช้คำทับศัพท์มากกว่า เพราะเข้าใจง่าย สื่อสารได้ชัดเจน เช่น

คำภาษาอังกฤษ คำทับศัพท์

- ❖ game เกม
- ❖ graph กราฟ
- ❖ cartoon การ์ตูน
- ❖ clinic คลินิก
- ❖ quota โควตา
- ❖ dinosaur ไดโนเสาร์
- ❖ technology เทคโนโลยี

๒. การบัญญัติศัพท์ เป็นวิธีการยืมคำ โดยรับเอาเฉพาะความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาแล้วสร้างคำขึ้นใหม่ ซึ่งมีเสียงแตกต่างไปจากคำเดิม โดยเฉพาะศัพท์ทางวิชาการจะใช้วิธีการนี้มาก ผู้ที่มีหน้าที่บัญญัติศัพท์ภาษาไทยแทนคำภาษาอังกฤษ คือ ราชบัณฑิตยสถาน เช่น

คำภาษาอังกฤษ คำบัญญัติศัพท์

- ❖ airport สนามบิน
- ❖ globalization โลกาภิวัตน์
- ❖ science วิทยาศาสตร์
- ❖ telephone โทรศัพท์
- ❖ reform ปฏิรูป

๓. การแปลศัพท์ วิธีการนี้จะต้องใช้วิธีการคิดแปลเป็นคำภาษาไทยให้มีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษ แล้วนำคำนั้นมาใช้สื่อสารในภาษาไทยต่อไป ดังตัวอย่างเช่น

- ❖ blackboard กระดานดำ
- ❖ enjoy สนุก
- ❖ handbook หนังสือคู่มือ
- ❖ school โรงเรียน
- ❖ short story เรื่องสั้น

การยืมคำที่มาจากชวาและมลายู

ภาษาชวา ปัจจุบันเรียกว่าภาษาอินโดนีเซีย เป็นภาษาตระกูลคำติดต่อ ตระกูลเดียวกับภาษามลายู ภาษาชวาที่ไทยยืมมาใช้ส่วนมากเป็นภาษาเขียน ซึ่งรับมาจากวรรณคดีเรื่อง ดาหลังและอิเหนาเป็นส่วนใหญ่ ถ้อยคำภาษาเหล่านี้ใช้สื่อสารในวรรณคดี และในบทร้อยกรองต่าง ๆ มากกว่าคำที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ภาษามลายูหรือภาษามาลเลย์ ปัจจุบันเรียกว่า ภาษามาลเลเซีย เป็นภาษาคำติดต่อ อยู่ในตระกูลภาษาชวา-มลายู คำส่วนใหญ่จะมีสองพยางค์และสามพยางค์ เข้ามาปะปนในภาษาไทยเพราะมีเขตแดนติดต่อกัน จึงติดต่อสัมพันธ์กันทั้งทางด้านการค้าขาย ศาสนา วัฒนธรรม มาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ยะลา สงขลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล ยังคงใช้ภาษามลายูสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่เป็นจำนวนมาก

การยืมคำภาษาชวา-มลายูมาใช้ในภาษาไทย

ใช้ในการแต่งคำประพันธ์ เช่น บุหร่ง บุหลัน ระตู ปาหนัน ตุนาหงัน เป็นต้น

ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น กัลปังหา กุญแจ กระดังงา ซ่าหริ่ม ประทัด เป็นต้น

นำมาใช้ในความหมายคงเดิม เช่น ทูเรียน น้อยหน้า บุหลัน เป็นต้น

ตัวอย่างคำภาษาชวา-มลายูในภาษาไทย

กะพง กระจูด กะลาสี กะลุมพี กำยาน กำป็น กระจาหงัน (สุวรรณค์) กะละปังหา กระแซง จับปึง จำปาตะ ตลับ ทูเรียน บูดู ปาเต๊ะ มังคุด สละ สลัก สลาดัน สลัด สุกหนี่ โสร่ง หนั่ง ยะลา เบตง น้อยหน้า กรีช กิดาหยัน (มหาดเล็ก) กุหนุง (เขาสูง) กุญแจ การะบุหนิง (ดอกแก้ว) กระดังงา อิเหนา อังกะลุง อัสัญแดหวา (เทวดา) ตุนาหงัน (คู่หมั้น) ยีหวา (ดวงใจ) บุหร่ง (นกยูง) บุหลัน (ดวงจันทร์) บุหงา (ดอกไม้) อูรังอุตัง สะตาทม้น (สวน) บุหงารำไป ปาหนัน (ดอกลำเจียก) รำมะนา การะบุหนิง (ดอกแก้ว) กิดาหยัน (มหาดเล็ก) ซ่าโเบะ (ผ้าห่ม) ซ่าหริ่ม ดาหงัน (สงคราม) ปันหยี่ ปันเหม่ง ประทัด บุชบาminsterา (ดอกพุทธรักษา) มาลาตี (ดอกมะลิ) มินตรา (ต้นกระถิน) มิรันตี (ดาวเรือง) สะการะตาทหระ (ดอกกรรณิการ์) ต้นหยง (ดอกพิกุล) กาทลา (ชื่อดอกไม้) ประไหมสุหรี มะเดหวี ระตู (เจ้าเมือง)

คำภาษาอื่น ๆ

ภาษาเปอร์เซีย เช่น กากี กาทลิบ กุหลาบ เกด (องุ่นแห้ง) เข้มซาบ (ชื่อผ้า) คาราวาน ชุกชี (ฐานพระประธาน) ภาษาอาหรับ เช่น กะลาสี การบูร กั้นหย่น กะไหล่ ผีน โก้หฺร่าน

ภาษาญี่ปุ่น เช่น เกอิชา กีโมนโน คามิคาเซ่ คาราเต้ เคนโด่ ซามูไร ซูโม่ ซากุระ เหมปุระ พุจิ สุกียากี้ ยูโด

ภาษาโปรตุเกส เช่น สบู่ กัมปะโด่ ปิ่นโต กะละแม กะละมัง จับปึง เลหลัง บาทหลวง ปัง ปิ่นโต เหยี่ยว

ภาษาฝรั่งเศส เช่น กงสุล กรัม กาสีโน กาแฟ กาเฟอีน กิโยติน กิโลกรัม กิโลลิตร โก้เก้ เชมเปอญ โชเฟอร์ คูปอง เปตอง ปาร์เก้ต์ คาเฟ่ คริวซงท์ บุฟเฟ้ต์ มองสิเออร์

ภาษาฮินดี เช่น อะไหล่ ปาทาน

ภาษาพม่า เช่น หม่อง กะปี ส่วย

ภาษามอญ เช่น มะ เม้ย เป็งมาง พลาย ประเคน